

“ Ko gan es darītu, uzjājis Stikla kalnā?” (R.Mūks)

Mans “paldies”.

Ja mēs uz mirkli apstātos un padomātu, ka uz pasaules ir cilvēki, kuri ir gados padzīvojuši un kurus radi reti apciemo vai vispār to nedara.

Ar to sākās mans stāsts. Kādā vēlā vakara stundā es devos nelielā pastaigā pa kādu sava nelielā ciematiņa ielu. Man pa priekšu gāja kāda sirma kundze, rokās turot divus , laikam arī smagus, iepirkuma maisiņus. Kundze sāka iet aizvien lēnāk, jo nasta palika smagāka un smagāka. Es pieskrēju klāt apvaicāties, vai nevajag palīdzēt aiznest iepirkumus? Kundze pamāja ar galvu, un tā mēs gājām, tikai visu ceļu klusējot. Tad, kad jau bijām klāt pie mājas durvīm, kundze pateicās un iedeva garšīgu cepumu. Ejot uz savām mājām, gāju garām dīķim, kur kāds vecs vīrs fotografēja naksnīgās debesis ūdens atspulgā, bet tad vecais vīrs, man nezināmā veidā, nokļuva ūdenī. Es steigšus devos palīga. Vecais vīrs vairākas reizes mani tencināja, bet pēc tam mēs devāmies katrs uz savu pusi. Gāju diezgan ātrā solī, jo bija auksti. Nokļuvusi mājas, es iedzēru karstu tēju un domāju par neparasto sagadīšanos, bet tad mani pārņēma maigs miegs.

Nākošajā dienā es devos uz pansionātu, lai lasītu, rakstītu, runātu un vienkārši pavadītu laiku kopā ar vecajiem ļaudīm, jo pēc iepriekšējās dienas notikumiem es jutos pacilāta, it īpaši, kad man teica “paldies”. Viena no sirmgalvē, kura vecuma dēļ bija zaudējusi redzi, teica, ka “paldies” nozīmē “palīdzi Dievs”, mana sirds sāka pukstēt straujāk- es taču palīdzu! Ejot mājas, redzēju, kā vakardienas sirmgalve nesa iepirkuma maisiņu, bet šoreiz tur nebija pārtika. Apvaicājos, vai nevajag palīdzību? Sirmgalve piekrita. Tiekot līdz mājām, viņa pateicās un uzaicināja mani nākamajā dienā ciemos. Protams, es devos pie sirmgalves. Viņa lūdza , vai es nevaru iztīrīt trušu būrus. Nu labi, vai tad man grūti! Sirmgalve runāja ļoti rāmā balsī, man likās, ka viņa ir ļoti laipna. Un tā es staigāju dienu no dienas, darīju, ko sirmgalve lūdza- malku nesu, ūdeni no akas pumpēju, ravēju dārzu un citus darbiņus darīju. Līdz kādu dienu, kas es atkal devos pie savas sirmgalves, viņa mani sagaidīja pie durvīm un aicināja nākt iekšā. Uz galda bija tējas krūzītes un vāze ar cepumiem. Viņa stāstīja, ka es esot labi strādājusi un citiem palīdzējusi. Apkārtējie esot uzskatījuši, ka sirmgalve esot bijusi ļoti lepna, bet tā nebija! Viņa bija ļoti laipna, sirsnīga. Sirmgalve bija nodomājusi turpmākajā laikā man iemācīt daudzas lietas, ko viņa lieliski pieprata. Tā arī bija, es gāju un mācījos, kā cept gardus cepumus, adīt, šūt un vis ko citu darīt....līdz kādā dienā es aizgāju un ieraudzīju, ka sirmgalves mājas durvis bija aizvērtas, slēgtas. Slēgtas uz visiem laikiem. Viņa savas zināšanas, sirdssiltumu bija dāvājusi man, bet pati no šīs pasaules aizgājusi klusi..

Viktorija Korlaša, 6.kl., Andreja Eglīša Ļaudonas vidusskola